

ges til at lade sig nøie med ringere end fuld Betaling; og dette forekommer os at være i den Grad stridende mod Retfærdighed, at vi aldeles maae fraraade et saadant Lovbud.

Jeg, Hansen, tillader mig, hvad Retsprincipet ved dette Forslag angaaer, mod forestaaende Mening derom at sætte den Preussiske Lovgivnings Billigelse af samme, og troer at burde understøtte Forslaget med Hensyn til den Humanitet, Billighed og praktiske Nytte, som derved tilsigtes. Humant finder jeg det, at ikke en Minoritet af Kreditorer, maaskee ikkun en enkelt, skal kunne mod Kreditorernes almindelige Duffe modsætte sig en Fallents Udfrielse af sine Gjældsforhold, naar han fyldestgør disse efter yderste Evne. Billigt finder jeg det, at et stort Flertals Anskuelse om, hvad der bedst tjener Kreditorerne, bør, ubehindret af et Mindretals, maaskee kun en Enkelt's Lykke, kunne fremstjynde Voets Slutning ved tvungen Afford; — hvorved den nu ved frivillig Afford ofte stedfindende Mislighed forhindres, at enkelt Kreditor benytter den Magt, hans Stilling giver ham, til at tiltvinge sig udenfor eller efter Afforden Mere af Debitor, end denne betaler sine Kreditorer i Almindelighed. Og endelig finder jeg, at den Omstændighed, at der gives Middele til definitivt at tilvejebringe en Afford, vil være af stor praktisk Nytte, da det vil tjene til at forferte Fallitbehandling.

Men Benyttelsen af dette Slags Afford bør upaatvivleligen, for at sikke mod dets Misbrug, være bunden til strænge Regler, hvilket da ogsaa har givet Anledning til flere i Detail gaaende Bestemmelser i den Preussiske Konkursordning; ved nærmere Prøvelse af disse turde det dog findes, at de ikke ere synnerligt vidtløftige. Hovedbestemmelserne, troer jeg, kunne angives at være: at Afforden skal vedtages af en Majoritet af Kreditorerne, regnet efter deres Antal, men som tillige er en Majoritet, der repræsenterer mindst $\frac{3}{4}$ af Fordringerne i Voet (Preuss. Konkursordning § 186); at Afforden behøver Rettens Stadsfæstelse (§ 190 og følgende), og at Kassationsappet er indrømmet Bedkommende (§ 195).

Lovforslag.

Idet jeg forøvrigt maa erkende min Inkompetence til at bedømme, om og hvorledes den omhandlede Forholdsregel vilde kunne passes ind i den danske Fallitlovgivning, indskrænker jeg mig til at anbefale Grosserer-societetets Komitees Forslag til en yderligere Dverveielse.

Med Hensyn til Voets Dggjorelse ved Repartition har Komiteen under 11te Post foreslaaet at ophæve den Fortrinsret, som L. 5—14—38 i Konkurstilsælde tillægger Haandskriftskrav for Regningskrav. Dette Forslag maae vi aldeles tiltræde, da den Forskjel, den nævnte Artikel gjør i Henseende til disse Fordringers Admission til Betaling, baade synes os unaturlig og tilbels uretfærdig, navnlig mod Haandværkere, der ikke kunne kræve Bevis for, at et Arbejde er udført; hvorhos bemærkes, at den Stræben efter selv at iagttage det Fornødne for at sikke sig sin Ret, hvori Man har søgt Grunden til Lovbestemmelsen, maa antages paa den naturligeste Maade at finde sin Løn i den lettere Bevisførelse for en Fordring, som et Haandskrift giver saavel i Henseende til Erhvervelse af Arrest som ved Fordringens Indtale for Retten. Naar imidlertid Forslaget vinder Bifald, vil det være en Selsfølge, at den nye Lov ikke kan tillægges nogen Virkning paa Konkursmassens Fordeling i de Boer, der ved Lovens Kundgjorelse allerede ere tagne under Behandling, efterdi Haandskriftskreditorerne i disse alt have erhvervet en Ret til fortrinlig Betaling, som ikke ved den nye Lov bør betages dem.

Det Lovbud, hvorpaa vi skulle andrage, vil da være:

XI. I de Fallitboer, der efter denne Lovs Kundgjorelse tages under Behandling, skulle Haandskriftskrav og de dermed i Klasse staaende Fordringer ikke nyde nogen Fortrinsret til Betaling fremfor Regningskrav.

Der er isøvrigt hos mig, Lund, opstaaet Tvivl, om der ikke med Hensyn til den indgribende Virkning, en saadan Lov vil have paa tidligere lovhjemlede Rettigheder turde